

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **V. Ch.**, zastoupená Mgr. Lenkou Šrámkovou, advokátkou se sídlem Aloise Jiráska 1367/1, Teplice, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 2. 2023, č. j. 16 A 5/2023 - 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje rozhodnutím ze dne 3. 11. 2022, č. j. KRPK-91363-16/ČJ-2022-190022 (dále jen „*prvostupňové správní rozhodnutí*“), rozhodla podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), o uložení správního vyhoštění žalobkyni a stanovila dobu, po kterou žalobkyni nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na dva roky. Žalovaná rozhodnutím ze dne 4. 1. 2023, č. j. CPR-39901-3/ČJ-2022-930310-V234, zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila prvostupňové správní rozhodnutí. Jelikož se žalovaná v textu výroku a v příslušných částech odůvodnění svého rozhodnutí dopustila zřejmé nesprávnosti spočívající v chybném uvedení čísla jedacího prvostupňového správního rozhodnutí a data narození žalobkyně, opravila tuto administrativní chybu žalovaná v opravném rozhodnutí ze dne 4. 1. 2023, č. j. CPR-39901-4/ČJ-2022-930310-V234.

[2] Žalobkyně podala u Krajského soudu v Plzni (dále jen „*krajský soud*“) žalobu proti výše zmíněným rozhodnutím žalované (tj. proti rozhodnutí o odvolání a proti opravnému rozhodnutí). Krajský soud žalobu usnesením ze dne 9. 2. 2023, č. j. 16 A 5/2023 - 35, odmítl.

[3] Ve vztahu k rozhodnutí o odvolání krajský soud žalobu odmítl pro opožděnost podle § 46 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Z doručky datové zprávy krajský soud zjistil, že rozhodnutí žalované o odvolání žalobkyně bylo zmocněné zástupkyni žalobkyně doručeno dne 4. 1. 2023. Poslední den desetidenní žalobní lhůty podle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců by tak připadl na sobotu 14. 1. 2023. Protože se jednalo o sobotu, byl ve smyslu § 40 odst. 3 s. ř. s. posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den, tj. pondělí 16. 1. 2023. Žalobkyně zaslala žalobu prostřednictvím datové schránky své zástupkyně až dne 19. 1. 2023 v 18:49:41 hodin, tedy po uplynutí zákonné lhůty. Žalobkyně žalobou napadla i opravné rozhodnutí žalované. Ve vztahu k opravnému rozhodnutí krajský soud žalobu odmítl pro nepřipustnost podle § 68 písm. a) s. ř. s., jelikož žalobkyně proti němu nevyčerpala řádné opravné prostředky.

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podává proti usnesení krajského soudu kasační stížnost z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[5] V kasační stížnosti stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k novému projednání a rozhodnutí. Stěžovatelka uvádí, že má za to, že bylo odmítnutí žaloby krajským soudem nedůvodné a postup policie vůči její osobě byl nezákonným zásahem správního orgánu. Dále namítá, že žalovaná rozhodla chybně, jelikož nedošlo k řádnému procesnímu průběhu správního řízení. Správní orgány rozhodovaly na základě vlastního uvážení, které je vzhledem k „zásadní chybě“ správního řízení „procesně i fakticky chybné“. Žalovaná dle stěžovatelky pečlivě nevyhodnotila řešený stav věci s ohledem na dopad rozhodnutí do rodinného života žalobkyně. Rozhodnutí žalované je rovněž v rozporu „s ustálenými zákonnými zásadami, resp. též i s ustálenou judikaturou ČR.“

[6] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že trvá na svých závěrech. Má za to, že způsob posouzení věci byl správný a řízení bylo vedeno v souladu se zákonem, přičemž „skutková podstata“, z níž při svém posuzování vycházela, má oporu ve spisovém materiálu. Z uvedených důvodů žalovaná plně souhlasí s názorem krajského soudu a dodává, že krajský soud žalobu odmítl pro opožděnost.

[7] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska její přípustnosti, neboť pouze přípustná kasační stížnost může být soudem projednána věcně. Dospěl při tom k závěru, že kasační stížnost je ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná. Podle tohoto ustanovení není kasační stížnost přípustná, *opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*

[8] Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřipustný.*

[9] V kasační stížnosti lze s úspěchem uplatnit pouze takové námitky, které se vztahují právě k napadenému rozhodnutí krajského soudu (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003 - 73, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 Afs 53/2005 - 59). V nyní projednávané věci kasační argumentace směřuje převážně pouze proti závěrům a procesnímu postupu žalované, a stěžovatelkou uplatněné

pokračování

námítky tak fakticky směřují proti jinému než nyní přezkoumávanému rozhodnutí. Nejedná se tudíž o námítky ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 - 58).

[10] K stěžovatelčinu tvrzení o nedůvodnosti odmítnutí žaloby Nejvyšší správní soud konstatuje, že se stěžovatelka omezuje pouze na prostý nesouhlas s názorem krajského soudu, aniž by s ním jakkoli věcně polemizovala. Nejvyšší správní soud z obsahu kasační stížnosti zjistil, že stěžovatelka žádnou námitku mířící proti závěru, který krajský soud vedl k odmítnutí žaloby, neuplatnila. Se zjištěními, která krajský soud vedla k odmítnutí žaloby pro opožděnost, resp. pro nepřipustnost (zmeškání lhůty pro podání žaloby, resp. nevyužití řádných opravných prostředků) stěžovatelka v kasační stížnosti nikterak nepolemizuje. Stěžovatelka kasační stížnost formulovala tak, jako by si vůbec nebyla vědoma, že krajský soud žalobou napadené rozhodnutí žalované vůbec věcně nepřezkoumával. Bylo přitom povinností stěžovatelky v kasační stížnosti vylicít, jakých konkrétních nesprávných úvah, hodnocení či závěrů se měl krajský soud dopustit, jakož i ozřejmit svůj právní náhled na to, v čem tuto nesprávnost stěžovatelka spatřuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS). Vzhledem k tomu, že stěžovatelka v kasační stížnosti neuvádí žádný dostatečně konkrétní kasační důvod, zůstává obsah její námítky zcela vyprázdněn (viz usnesení ze dne 23. 11. 2022, č. j. 3 Afs 207/2020 - 74). Ani v tomto případě se proto nejedná o kasační námitku ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s.

[11] S ohledem na důvody výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., odmítl.

[12] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 3, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 31. ledna 2024

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu